

Khoảng cuối thập niên 1960, sau một trận đánh giữa quân đội miền Nam và bộ đội chính quy miền Bắc, quân ta đã tìm thấy một bài thơ trong ba-lô một cán binh Bắc Việt đã tử thương. Bài thơ hay, cảm động, nói lên tình cảm của người lính “vì nghĩa vụ” mà phải xa quê, xa mẹ hiền. Nhưng cũng trong bài thơ là sự thắc mắc về ý nghĩa cuộc chiến mà đảng CS đã lừa gạt bằng mỹ từ "Giải Phóng Miền Nam". Người lính xấu số này, cũng như hàng triệu thanh niên miền Bắc khác đã bị lừa bịp mà hy sinh cho cuồng vọng của Hồ Chí Minh và đảng CSVN, cũng đáng cho chúng ta thương xót. Bài thơ đã quá lâu, nên ít ai còn nhớ hết, và cũng chẳng biết tựa đề của nó. Chúng tôi xin chuyển đến quý vị để cùng (ngâm ngùi) thưởng thức.

Không Đề

*Từ buổi con lên đường xa mẹ
Theo anh em sang Lào rồi dần bước vào Trung
Non xanh, nước biếc chập chùng
Sớm nắng biển, chiều mưa rừng gian khổ
Tuổi thanh xuân, cuộc đời như hoa nở
Vì hòa bình đâu ngại bước gian nguy
Mấy tháng trời, đêm nghỉ ngày đi
Giày vệt gót, áo sờn vai thấm lạnh
Những buổi chiều Trường Sơn núi rừng cô quạnh
Mẹ hiền ơi! Con chợt nhớ quê mình
Khói lam chiều, giàn mướp lá lên xanh
Con bướm nhỏ, mái đình xưa, nhớ quá!*

*Vào nơi đây, tuy đất người xa lạ
Nhưng miền Nam cũng cùng một quê hương
Cũng hàng dừa xanh, cũng những con đường
Con trâu về chuồng, tiếng tiêu gọi nhớ
Đã qua buổi ban đầu bỡ ngỡ
Con nhìn ra, nào giải phóng gì đâu!
Buổi chợ đông, đồng lúa xanh màu
Lớp học tung bừng những đàn trẻ nhỏ
Đang nhịp nhàng vui hát bản đồng ca
Và trong vườn, luống cải vườn hoa
Đàn bướm nhỏ rủ nhau về hút mật*

*Xóm dưới làng trên, niềm vui ngây ngất
Sao người ta bắt con đốt xóm phá cầu?
Và gài mìn, gieo tang tóc thương đau?
Đã có nhiều lần tay con run rẩy
Khi gài mìn để sau bỗng thấy
Xác người tung, máu đỏ chan hòa
Máu của ai đây? Máu của bà con ta
Của những người như con, như mẹ
Đêm hôm ấy, mắt con ràn rụa lệ
Ác mộng về, con trần trọc suốt canh thâu...*

(Phước Lý sưu tầm)